

ΚΟΥΡΙΑΚΑΤΙΚΑ

ΤΑ ΤΡΑΝΣΒΑΛΙΚΑ

Ὁ ἀρχιστράτηγος τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοῦ εἰς τὸ Νατὰλ σὺρ Γεώργιος Οὐάιτ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ

Κάποιος συνάδελφος παραδοξολόγος ισχυρίζεται μίαν φοράν ότι αυτή ή ένδειξις συμπαθείας προς τὰ ζῶα, ή εκδηλουμένη καθ' όλον τόν πολιτισμένον κόσμον δι' έταιρειών φιλοζώων, διά νομοθετικῶν μέτρων ή και δι' άπλου πλατωνικοῦ οίκτου προς τήν πολυβασανισμένην ίδια ζῶων των φορτηγῶν τετραπόδων, είνε απόδειξις τῆς νευροπαθείας του αιώνοῦ μας, εξαπλουμένης επικινδύνως διά τῆς μιμήσεως και κερδοσκοπίας ομοιοτύπως — είνε ή λέξις του — εδωφοῦ και έν Ἀθήναις.

Εάν έν τούτοις ό συνάδελφος αυτός ευρίσκειτο μαζί μου προχθές τό βράδυ εἰς τό τραμ Πατριῶν, θά ώμολόγῃ ότι εἶχεν αναμιχθῶς πολύ ἄδικον νά νομίζῃ ότι ό προς τὰ ζῶα οίκτος εκέραισε και σπιθαμήν μόνον εδωφοῦ και θά έπειθετο ότι οι Ἀθηναῖοι υπό τήν εποχὴν ταύτην ἔχουν χαλῶθῃν τά νεύρα.

Εἴτε πέσει βροχή ραγδαίως, ἄν ένθουσιθε, τήν έσπεραν εκείνην και κατά τό νόθησις η οὐδὲ Πατριῶν εἶχε πλημμυρίσει νερό και ἴλος. Τό συνθησις ανοικτόν βαγόνι, γεμάτον ὕδωρ, ἀνήχεται βραδείως προς τὰ Πατήσια. Τά τρία φορτάγια του μόλις κατώρθωσαν νά τό σύρουν επίπῶνος, ολισθαίνοντα εἰς πᾶν βῆμα.

Εκεῖ όμως ὀλίγον ανωτέρω του στρατώνος του ἰππικοῦ ή τῶς εἶχεν ἀνακαθῆ, μέγα κολύμα εἶχε σχηματισθῆ, σχεδόν τάφορ, πλήρης ἀπό νερόν και λάσπην και τὰ ἐξητλημένα ἄλογα, ἄδυνατοντα νά σύρουν τό κολλήσαν πλέον μέσα εἰς τόν λακκον βαγόνι εἰστάθησαν.

Ό ἥνιοχος με τήν συνήθη ὠμότητα των ἥνιχῶν τῆς έταιρείας κατέφερε τήν μάστιγά του επί των δυστυχισμένων τετραπόδων, τήν έστρεψεν ἀπό τό ζυλον παρόρμησεν, ὁ ὀδηγός έτράβηξεν ὑποδοχθῶν τὰ αὐτὰ των ἄλογων, ἀλλά τίποτε. Οι ἄχαμόντες τῆς έταιρείας μισοανστικῶς ἴσως έτανυστο, ένέτεινον τὰς προσπαθείας των υπό ραγδαῖον ζυλοκόπημα, ἀλλ' εἰς μάτην. Αἱ σιδηραὶ ράβδοι τῆς γραμμῆς εἶχεν λυγισθῆ φαίνεται, ὑποκακέρυτος του χῶματος, και ή βαρεῖα ἄμαξα ἐκαλοκῆθησε εἰς τόν λακκον ἀκίνητος.

Τί νά γείνη; οἱ ἐπιβάται έπρεπε νά κατέλθουν διά νά ελαφρυνθῆ τό βαγόνι. Ό ὀδηγός παρακάλεισεν ἐπιεικῶς ὄλους νά κατέλθουν, ἀλλ' οὐδείς ἐσάλευσεν. Ένας νεαρός ἀξιωματικῶς μόνον εράνη προς στιγμὴν ἀπλώσας τόν ένα του πόδα διά νά κατέλθῃ, ἀλλά σκεφθεῖς φαίνεται, ὠριμώτερον, ότι ήτο κρίμα νά λερῶσῃ τὰ φρεσκοβαμμενῶν υποδημάτά του, μετανῶσις και έσπευσε νά τόν ἀποσύρῃ καθῆσας και πάλιν. Μία δε δεσποινίς έσπευσε νά ἠλώσῃ μεγαλοφῶνως ότι, ἀμ' ὅθι θά σου κατέθῃ αὐτή τώρα μέσ' τῆ λάσπῃ, ἄς κάνουν ὅπως μπορούν.

Νέον, γενναϊότερον τήν φοράν αὐτήν, ζυλοκόπημα των ἴππων ἐπηκολούθησεν. Ἀλλά και πάλιν τίποτε δέν κατωρθώθη. Ό ὀδηγός ξαναπαρεκάλεσε τοὺς ἐπιβάτας, ἀλλ' οὐδείς ἀπήντησε. Τό κλασικόν : ή σιωπή μου προς ἀπαντηθῖν σου οὐδέποτε εἶχε μεγαλοπρεπεστέρα εφαρμογήν.

Έδῆσῃ νά ζευχθῶν οι ἴπποι προς τήν αντίθετον διεύθυνσιν, νά στραφῇ ή ἄμαξα εκάτον περίπου μέτρα ὀπίσω, ν' ἀποζευθῶν και ζευχθῶν και πάλιν προς τήν ἀρχικὴν διεύθυνσιν και έπειτα υπό ἄνηλεις ζυλοκόπημα, ὅμοιον του ὁποῖου δέν ἔχω ξαναῖδῆ, νά διέλθουν με ὀρμήν τόν λακκον.

Άγνοῶ ἐάν οι ἴπποι αὐτοί μετά τό μαρτυρικόν αὐτό βασανιστήριον κατώρθωσαν νά φέρουν μέχρι τέλους εἰς πέρασ αἰσῶς τό ταξείδιόν τους. Καί έπειτα νά ὑπάρχουν ἄνθρωποι ὁμιλοῦντες περι συμπαθείας των Ἀθηναίων προς τό ζῶα!

Εἰς προηγούμενον φύλλον τῆς «Κυριακάτικῆς» ἐγράφον περι τῆς τῶσιν συγγίνῃσιν προξενήσεως εἰς τοὺς πνευματικῶν κύκλους τῆς Γαλλίας εἰδήσεως, καθ' ἣν ὁ διάσημος ἀστρονόμος Φλαμμαριῶν προετοιμάζει βιβλίον διά του ὁποῖου ἀπαρνεῖται τὰς πνευμα-

τιστικὰς ὁμοσῆσεις του, εἰδόμενον δ' έν τέλει τόν λόγον εἰς τόν κ. Δόμινον προς ἐξήγησιν του πράγματος. Ό υπό τό ψευδώνυμον αὐτό κρυπτόμενος γνωστός ἑλλην πνευματικῶς έσπευσε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τήν πρόσκλησιν μας αὐτήν, μάς ἀπηθύθη δ' ἐκ Λαμίας, ὅπου εὐρίσκειται, τήν κατωτέρω ἐπιστολήν.

«Έ. Λαμία 29 7βρίου 1899.

Κύριε Συντάκτα,
Σήμερα μόλις περιήλθεν εἰς χεῖράς μου τό Κυριακάτικον φύλλον τῆς 19 ἰχγοντος.

Ἀνέγνων έν αὐτῷ τήν σχετικῶς προς τήν ἀπάρνησιν ὄθεν τῶν πνευματικῶν ἰδεῶν του διαστήμου ἀστρονόμου Καμίλλου Φλαμμαριῶνος ἀποστροφῆν σας καταλήγουσαν ὡς ἐξῆς :

«Ό ἡμέτερος κ. Δόμινος ἔχει τόν λόγον». Καί ἰδοὺ ἐγῶ παρῶν ἐκ Λαμίας και πρόθυμος εἰς τό ἔργον.

Επί του παρόντος ὁμοῦ ἐλλείπει χρόνου και μνημονικῶν βοηθημάτων ἀρκουμαι εἰς τὰ ἐξῆς ὀλίγα.

Πρός ἀνασκευῆν τῆς φοβερᾶς ταύτης βλασφημίας κατά των ἰδεῶν του Φλαμμαριῶνος, ἰδοὺ ἐξαποστέλλω τό ἀνιχνευτικόν τῆς μνήμης μου και προσάγω τήν ἀντιπροχθεσιν « Έσπερινήν » (26 7βρίου), ἣτις ἀπαντᾷ έν ἰκανῇ μορῇ εἰς τό περί σου ὁ λόγος δημοσίευμα τῆς «Κυριακάτικῆς» διά του ἄρθρου υπό τόν τίτλον «Μετὰ τόν Τάρον, τί ;» γράφουσα ὡς ἐξῆς :

«Υπό τόν τίτλον τούτον ὁ διάσημος ἀστρονόμος Καμίλλος Φλαμμαριῶν δημοσιεύει ἄξιον πολλοῦ ἐνδοξοῦ ἀφῆρον περί πνευματισμοῦ, δι' οὗ ἀπαντᾷ διαψεύδων τοὺς γράφοντας περί αὐτοῦ ότι ἀπηρνήθη τὰς πνευματιστικὰς του ἰδέας :»

«Όχι! Δέν εἶνε ἀληθές — γράφει εἰς τό ἄρθρον του δημοσιευόμενον εἰς τήν « Εφημερίδα τῆς Ν. Γ-όρκης» — ότι δέν πιστεύω εἰς τόν πνευματισμόν· πολλὰ ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν ότι ἐγῶ ἀπηρνήθην ὅτι, περί αὐτοῦ του ἀντικειμένου ἔγραφα, ἀλλά τούτο δέν εἶνε ἀληθές...»

Ἡ « Έσπερινή » λοιπόν τῆ. 26 ἰγγ. διαψεύδει τὰ τῆς «Κυριακάτικῆς» τῆς 19 του αὐτοῦ.

Τί δε συμβαίνει ;

Ό Φλαμμαριῶν, ὅπως και εἰ ἐμῆριθεῖς πνευματισταὶ ἐπίεισθησαν ἐπιστημονικῶς ότι γίνονται συγκοινωνία των μεταστάτων μετά των ζῶντων, ἀλλ' ἔχων ὡσαύτως 1) ότι δέν δύναται εκάστος νά συγκοινωνῆσῃ μεθ' οἰουδῆτινος μεταστάτος κἄν θελήσῃ 2) ότι εἰς περιπτώσεις τινὰς παρουσιάζονται πειστικὰ μαρτύρια περί τῆς ταυτότητος του συγκοινωνούντος μεταστάτος, ἀφ' εἰτέρου ὅμως γίνονται διακονῶσις φέρουσαι μὲν διακεκριμένα ἱστορικὰ ὀνόματα, οὗσαι δε ἀποκύνεμα χαμαιπατων πνευμάτων. 3) και τούτο ήτο τό παρενταθεν ὡς ἀκόπως εἰς τὰς ἐρεῦνας του Φλαμμαριῶνος και ἀπογοητεύσαν έν μέρει τήν περιεργειάν του, ότι ὄηλ. ἐνῶ ὁ Φλαμμαριῶν προσεπάθει νά συγκοινωνῆσῃ μετά του πνεύματος λ. χ. του Γαλιλαίου ή του Νεύτωνος κλπ., δέν ἠδύνατο νά ἐπιτύχῃ εἰς τήν ψυχαγωγίαν του, ὅπως ήθελε, μη παρεχόμενων πειστικῶν τῆς ταυτότητος των πνευμάτων τούτων.

Ταῦτα βεβαίως εἶνε προβλήματα ἀπρόσιτα, δυσεξήγητα διά τοὺς γήνιους, τους μη δυναμένους, ἐνεκα των ἄσθενῶν σωματικῶν αἰσθήσεων, νά ἴδωσι τί γίνε-ται εἰς τό «Μετὰ τόν Τάρον». Ἀλλ' οἱ ὑπεργήνοι, οἱ μάλλον προηγμένοι ἐκ τούτων, διανοίγουσιν ἔστιν ότι τόν πέπλον τῆς Ἰσίδος διά των διακονῶσῶν των και μάς ἐξηγοῦσι τοὺς λόγους και υπό ποίας συνθήκας ἐπιτυγχάνονται τὰ ψυχικὰ φαινόμενα, αἱ ἀληθεῖς διακονῶσις κλπ.

Περί του λόγου των φαινομένων, περί των ἀπαιτουμένων συνθηκῶν προς ἐπίτευξιν αὐτῶν και περί ἄλλων ἐπι ὑψηλῶν ζητημάτων θά γράψωμέν τινα, μετ' οὗ πολύ, ὅταν αἱ ἐνταῦθα ἀσχολίαι μάς ἐπιτρέψωσι τήν εἰς τὰ αὐτῶς μεταβάσιν μας.

Ἀλλ' ἐπί τό προκείμενον
Ό Φλαμμαριῶν μη δυνήθεις λοιπόν νά εὐχαριστήσῃ καθ' ὅλοκληρίαν τήν προς μήθησιν ὀργῶσαν φύσιν του, μετήχησε τήν μνήμιν του κατά των πνευματιστῶν τῆς κατωτέρας κατηγορίας, οἵτινες νομίζουσιν,

ἄξιοισι και ἐπαίρονται ότι ἔχουσι ὄθεν συγκοινοῦνίας μεθ' ὑπερτέρων πνευμάτων και παραθέτουσι γελοίας τοιαύτας ἀνακονῶσις. προκαλοῦσας τόν οἶκτον των ἐμβριθῶν και των ἀντιπαθητικῶς διακειμένων κατά του πνευματισμοῦ.

Τῶν λοιπόν τί συμβαίνει ἀπλούστατα, κ. Συντάκτα.

Κατά τούτο ἀσπαζόμεθα και ἡμεῖς τήν τοιαύτην μνήμιν του Φλαμμαριῶνος και δραστήμεθα τῆς εὐκαιρίας νά καυτηριάσωμεν τήν τοιαύτην οἰσιν των έν ἐν Ἀθήναις ψευδοπνευματιστῶν, οἵτινες διότι ἔτυχε νά ἴδωσι φαινόμενον τι ἀπλούστατον ἀγυρτικόν ή και ἀληθές, νομίζουσιν ότι κατέστησαν ἤδη μύσται, ἐπόπται, ἱεροφάνται, χωρὶς νά λαμβάνωσιν ὑπ' ὄψιν τό ἀπέραντον του βάθους και του ὕψους αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης, εἰς ἣν ἀπηρτεῖτο εἰκοσᾶς ἐτών σπουδῆς διά τὰ δαιμόνια πνεύματα, εἰς Ὅρφεύς, Πυθαγόρας, κλπ. ὡδοκῆς δε τοιαύτης διά τόν Πλάτωνα, τόν Θαλήν, τόν Εὐδοξον, τόν Λυκούργον, κλπ. και ότι οἱ τοιοῦτοι ψευδοπνευματισταὶ κατανοῶσι τό ὄνειδος τῆς θείας ἐπιστήμης του πνευματισμοῦ, προς κατανόησιν τῆς ὁποίας ἀπαιτεῖται ὄχι μόνον διανοητικὴ ἀνάπτυξις, ἀλλά, προ παντων, κυριως ἠθικὴ ἀνάπτυξις, πρόσδος έν τῇ ἠθικῇ, ἥτις φέρ. ὤχρητο ἀπίουσα, κατά τήν σημερινήν ἐποχῆν, μακρῶν τῆς Ἑλλάδος.

Μῆτι αὐτό τό ὕπερτατον ὄν έν ἀνθρωπότητι, αὐτός ὁ Θεάνθρωπος, ἤδυνῆθη νά γί.ῃ καταληπτός παρά τοῖς 72 μαθηταῖς αὐτοῦ, εἰς οὗς κατά τόν Ἰησοῦν ὁ ν ἦτο ὀδωκόμενον. και οἵτινες ἀπεγόμωσαν ἐνεκα τούτου; Μῆτι και αὐτοὶ οἱ ἐκλεκτοὶ δώδεκα μαθηταὶ του ἤδυνῆθησαν, μετά τριετῆ θεῖαν διδασκαλίαν νά βαστάσωσιν ἀπαντα ; «Έχω πολλά λέγειν ἐτι, ἀλλ' οὐ δύνασθε βαστάσαι ἄρτι.»

Διά τοὺς τοιοῦτους πνευματιστὰς καθίστανται ἀναγκῆ και αὐτὰ τὰ ἄβυσμα παύματα των ἀντιπαθῶς διακειμένων, ὅ ότι εὐτως ἀνακίπτουσιν ὀλιγον τόν ψε.δοζῆλον των ψευδοπνευματιστῶν, οὗς ὁ πνευματισμὸς ἀποδοκιμαζει ὡς ὀπαδούς, ὅπως και ὁ ἐπιστημονικὸς ὕλισμος καθίσταται ἀναγκῆς, διότι οὗτος θά ἐκρίξωσῃ πρώτον τὰς προλήψεις, ἵνα κατόπιν ἀναθῆλῃ ἐπί ελευθέρου και καθαρῶ εδωφοῦ τό δένδρον τῆς ἐπιστήμης του πνευματισμοῦ, κατά τόν Γλάστωνα... Ὅθ' ἐπανέλθωμεν ἴσως ἀργότερα.

Δόμινος.

Ἀμφίβολον ἄν οἱ ἀναγνώσται τῆς «Κυριακάτικῆς» μετά τήν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς του κ. Δομίνου ἐγεναν σοφώτεροι ἀπό πρῖν, δύσκολα ὅμως θά ἤμποροῦς κανεῖς νά εἰπῇ ότι τό σφάλμα εἶναι ἀποκλειστικῶς αἰκῶν των.

Κ.

ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ ΕΠΑΡΧΙΑΙ
ΜΕ
30 ΠΕΝΤΑΡΑΙΣ 30
ΓΙΝΕΣΘΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΔΙ' ΕΝΑ
ΜΗΝΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΩΙΝΗΝ
ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΔΕΥΚΩΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

«ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ» ΚΑΙ «ΕΣΤΙΑΣ»

Με 24 δραχμάς, διδομένας ανά 50 λεπτά ἡμέρας παρ' ἡμέρας, ἀποκτάει τό πο.λυτε.λέστερον κόσμημα αἰθουῶν και γραφειῶν.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ

« Εκείνη π' αγαποῦσα μιὰ φορά
«Εὐρέθηκ' ἔξαφνα μπροστά μου
«Κ' ἐομίεσανε λυπητέρα
«Τὰ μάτια τῆς τό φωτέρῳ
«Μέ τὰ δικά μου.»

(Κ. Παλαμᾶς).

I

Τό προαίλιον του ἐστιατορίου «Τό Ἄστυ» εἶχε πλέον ἐκκενωθῆ. Εἰς τό ἐν ἄκρον αὐτοῦ παρεμνε σωματικῶς γερμανός, περαιοσας ἔξη τό δειπνόν του. Μὲ ἀνεριωμένον τό σῶμα ἐπί του ἐρεισινωτοῦ τῆς ἔδρατου, με προτεταμένον τόν πρέσγιντα στόμαχόν του, ἱσχυγε μεταξύ των ὀδόντων τήν μακροτάτην κενσοῦ ἰσχυγᾶ του. Εἰς τό ἔτερον ἄκρον ἐκαθήμεν ἐγῶ μετ' ἀγαπητοῦ φίλου ὄν εἶχον καιρόν, πολὺν καιρόν νά ἴδω. Ἐπί τῆς τραπέζης μας παρέμεινε εἰς ἡ λευκῇ ὀδῶν και τὰ λευκὰ μάκτρα, ἠγγίζον οἱ κναθίσκοι του καρῶ και ἐλαμπύριζε πραινόνχρυσος ἐντός των μικρῶν ὀαλίων ποτηρίων ἡ Charigense υπό μέγαν ἠλεκτρικὴν λαμπτήρα... Περί ἡμᾶς ἡ ἡμέρα θερινῆς νυκτός, διακοπτομένη ἐνίστε υπό του τροχασμοῦ παρελαυνούσης κμαζῆς...

« Ένθουμῆσαι, μ' εἶπεν αἰφνης ὁ φίλος μου, εἰς τήν αὐτὴν ὄειον πρό δύο ἐτῶν με προσεκάλεσε νά ἐμφράγωμεν !
«Και σ., βιοστικός βιοστικός ἠρνήθης. Μετὰ

χειραφίαν δὲ ή ὀπο α μου ἐλόμισε τόν βραχίονα μέχρι του ὤμου, μ' εἶπε. «Πρέπει νά σὲ ἴδω : Ἡ καρδιά μου ὑπερχαίρει εἰς ἔρωτος, ἐν μέθῃ, εἰς εὐτυχίας. Πρέπει νά ἴδωθῃμεν, θά ἴδωθῶμεν ἀνεύκτως» και με ἄφησε. «Έκτοτε ἐχάθης... Ὅθ' μάθω ἐπί τέλους; τί ἀπέγινες; Ὅθ' μου εἴπῃς τοῦλάχιστον τί ἔγινεν ἡ τῶσιν σου εὐτυχία ;

— « Ἡ ἀληστία με τήν ὁποῖαν ἐφαγα ἀπόψε, ἄν μὴ ἄλλο τι, ἠμπορεῖ νά σὲ πληροφορήσῃ περί τῆς ἐκθάσεως του ἔρωτός μου. Ἴων, Ἴων, διατί αἱ ἡμέραι διαφέρουσι τόσῳ πολὺ ἀλλήλων ; . . .
— « Προφανῶς διότι δέν ὁμοιάζουσιν, ἀπήντησα.
— Ὁ φίλος μου ἔστρεψε προς με τοὺς μεγάλους του ὀφθαλμούς.

— Μὴ ἀστεῖεσαι αἰωνίῳ. Εὐρίσκεισαι πρό ἀνθρώπου βαθύτατα τεθλιμμένου.
Τόν πασετήρησα ἐταστικῶς.

«Ὦντι ! ποῖα διαφορά μεταξύ των ζωιτρῶν ὀφθαλμῶν, του φαίδροῦ κ' ἐντόνου ἠχου τῆς φωνῆς του πρό δύο ἐτῶν ὀριζούσης μοι συνέντευξιν ἠτις ἐπέπρωτο τοσοῦτω ταχέως νά λάθῃ χῶρον και των μελαγχολικῶν ὀφθαλμῶν, τῆς ἀτόνου φωνῆς τῆς ἐσπέρας ταύτης !
Ἡ καρδιά μου ἤρχισεν νά πᾶλλῃται. Εἶχα μαγεῦσαι ότι ἐπρόκειτο περί γυναικειᾶς ἀπιστίας.

— Τό βλέπω, εἶπον. ἔχεις πολλὰ, δυστυχῶς, παραπολλὰ νά ἐκμισθηρευθῆς... Ὁ ἔρωσ σου ὑπῆρξεν ἀτυχῆς. Λέγε, ἀκούω.
— Ὅθ' σοὶ ἐπανῶθῳ έν πάσῃ ἀκριβεῖα τήν τελευταίαν μου μετά τῆς ἀγαπηθείσης κόρης συνδιᾶλεξιν, ἠτις ἔλαθε χῶρον κατά τήν διάρκειαν μεγάλου χοροῦ. Ἐξ αὐτῆς θά ἐνοήσης ὄλον τό πένθημον ἱστορικόν του λήξαντος ἔρωτός μου . . .

Ἐστύλωσε τοὺς ὀφθαλμούς προς τό σκοτός τῆς ἐναντι ὀδοῦ και ἐξηκολούθησεν:

— «Εἶχον ἀποσυρθῆ έν μικρῷ θαλάμῳ παρακειμένῳ τῆς μεγάλης αἰθούσης, κατά τό διάστημα τετραχόρου των ὁποῖον ἐκαίνη δέν ἤθελῃσε νά χορεύσῃ Ἐν τῇ κυανότητι των χθαμαλῶν ἐπίπλων, έν τῇ μαλακῇ φωταυγῆ τῶν ἐγγυρῶνων σφαιρῶν των λομπῶν, έν τοῖς ἐξερθενημένοις ἔχῃς τῆς μεμαρυσμένης ὀρχήστρας, ἐπρότιμήσεν ἡ ἀκάματος ὀμιλήτρια ἀναπαυστικὴν μετ' ἐμοῦ συνδιᾶλεξιν.

Λευκὰ ἐνδεδυμένη μετά ὀσμῆς ἀπαλοκυάνων ἀνθέων, με γυμνόν τόν αὐχένα, γυμνόν τό παρθενικόν στέφανον, γυμνοὺς τοὺς στρογγύλους ὤμους, φέρουσα περιχειρίδας εἰκοσι κομβίων και ἀνεμιν νά σαυδάλια, ἐκάθησεν ἐπὶ τό ἄκρον μικροῦ διδανίου. Ἐναντι αὐτῆς εἶχεν ἐπυρέγμῃς κάπτρον.

Στρέφουσα προς τ' ἀριστερὰ τήν κεφαλὴν ἔδλεπε διά του διακένου τῆς θύρας. Ἄν μέσον των περιπεκομένων φύλλων δύο τεραστίων λατανίων τήν ζωηράν κίνησιν του τετραχόρου. Καί ἐγῶ ἐ-οθήμην δεξιά αὐτῆς και ἐσθηζόμεν ἐπί των ὀπ σθέν παχέων προσκεφαλαίων.

Ἐκαίνη ἐτήρει ὀρθίαν τήν προτομήν τῆς με τήν ἀλύγιστον πλαστικότητα του στυβοδέμου τῆς, και αὐτῶ εἶχον ἐγῶ υπό τὰ βλέμματά μου τήν κατατομήν του προσώπου τῆς, τόν γυμνόν του αὐχένου, τήν θαυμασίαν διασκευῆν τῆς καστανῆς κόμης, τήν στρογγυλότητα του γυμνοῦ τῆς ὤμου.

Καί ἔμενα σιγῶν... Τήν εἶχα παραπολὺ ἀγαπήσει ἄλλοτε τήν γυναῖκα ταύτην, τήν εἶχον λιτρεύσει δι' ὄλων των δυνάμεων τῆς ψυχῆς και του πνεύματος, δι' ὄλης τῆς τρυφερότητος τῆς καρᾶς μου και ἰδοὺ ότι τόρα αἰσθημα παρόσοζον πληροῖ τὰ στήθη μου πλησίον τῆ, παρόσοζός τις μελαγχολία, γοητρῶν τῆ ἀκαταμάχητον, οὐχί ἔρωσ προς τήν πρό ἐμοῦ λατρευτὴν κόρην, ἔρωσ ὅστις ἀδύνατον πλέον νά ὑπάρχῃ, ἀλλὰ πένθος πλήρες τρυφερότητος διά τόν παλαιόν, τόν λήξαντα ἔρωτα, διά τό παρελθόν τό γλυκῶ, τό νεκρόν και ἡ σιγῇ μου παρατείνεται. Ἐπειτα εὐρίσχω πολὺ μικρόν, ειρωνικῶς μικρόν, νά μένω τέλος μόνος μετ' αὐτῆς τόρα ὅτε πλέον μοὶ εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον τούτο, τόρα ὅτε παρήλθον πλέον τὰ πάντα και διελύθη ή παλαιὰ ἀγάπη ὡς παρελθόν τῆς σελήνης φάγγος !
Ἐν τούτοις εἶνε πάντοτε ὠραία ή κόρη αὐτῆ. Ἐν τούτοις εἶνε θαυμαστῶς ὠραία τήν ἔσπραν ταύτην και οἱ ὀφθαλμοὶ μου δέν παύσαι θεαπεύοντες τὰ κατέρωθρα χεῖλῃ τῆς, τόν λεῖον ὄμον, τήν ὄλην αὐτῆς ἀγαλμάτων χάριν ἐφ' ἧς οὐλοισθαίνε τό φῶς του πλησίον ἐκεῖ λαμπτήρος. Ἀλλ' ἐπί τῇ σκέψει ἐτι διά ν' ἀπολαύσω πάντα ταῦτα πρέπει ἴσως νά ἐκέρω λόγους ἀγάπης, λιποψυχία ἀπερίγραπτος ἐκνεοῖ τό στήθος μου. Ἀνάχτηται έν τῇ καρδίᾳ μου οὐδέν εὐρίσκω ἐν τῆς τσοαυτῆς τρυφερότητος κ' ἡ περιεβαλλον ποτὲ τό γλυκῶ ἀτόμον τῆς και θέτω ἔμαυτῶ τό θλιβερόν ἐρώηημα, πῶς εἶνε δυνατόν ή καρδία ή τσοσούτον ἰσχυρῶς ἀγαπήσασα νά παύσῃ ἀγαπῶσα και ἴδια πῶς εἶνε δυνατόν τσοσούτην νά αἰσθάνεται μετέπειτα λύπην διά τήν λήξαν ἀγάπην τῆς !..

— Ἐάν μάς ἔδλεπον τότῳ σιωπηλούς, τόσῳ ἀκινήτους, θά ἔλεγον ότι δέν εἶμαι ἐγῶ ἡ ἀκαταπόνητος Causeuse, ότι δέν εἶσαι σὺ ὁ τότῳ γαῖαιαι χρευτῆς. Ἡ σιωπή σου εἶνε πολὺ μακρὰ.

— Μακρὰ τῷ ὄντι, ὡς ή λύπη διά τήν ἀπιστίαν τῆς γυναικῆς, ἀπήντησα...
— Ὁ θῆνος, ὁ μονομερῆς μάστιγα θῆνος, δέν ἀποτελεῖ βεβαίως συνδιᾶλεξιν, εἶνε ὅμως πάντοτε κατι τι πλειότερον τῆς σιγῆς, και πρέπει βεβαίως νά εἶμαι πολὺ εὐχαριστικῆ ἐπι τοῦλάχιστον ἠδῶκῆσαν τὰ χεῖλῃ σου ν' ἀνοχθῶν ἐπὶ τέλους.

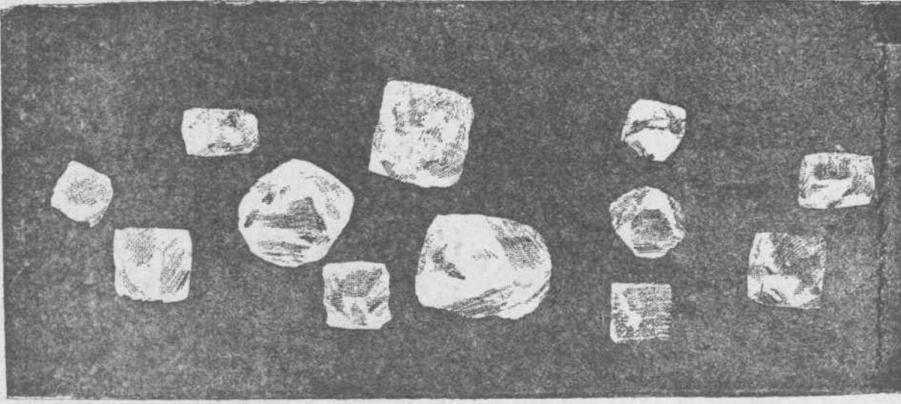
— Εἰ ε λοιπόν πράγματι ἀληθές, τῆ εἶπον εἰς ἀπάντησιν, ότι οἱ χαρακτῆρες μεταβάλλονται ἐπι τοσοῦτον ὡστε τὰ φαῖδᾶ μόνον νά εὐρίσκουν του λαποῦ ἠχῶ έν τῇ καρδίᾳ σου, πᾶν δε τρυφερῶς μελαγχολικόν ν' ἀναβῆζῃ τήν ειρωνείαν ἐπί των χεῖλέων σου ;
— Ὁ κύριος ὀμιλεῖ περί μετ' ἐοδῆς χαρακτῆρος, θά ὀμιλήσῃ βεβαίως και περί ἀσταθείας τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.

« — Έν τῇ συνδιάλειξι μετὰ σοῦ, τὸ θέμα εἶνε πράγματι ἐνδὲ δειγμένον.

Ἔστρεψε πρὸς με τότε τοὺς δύο τῆς ὀφθαλμοῦ, τοὺς ἠγαπημένους τοὺς ὀφθαλμοῦ, ἐν οἷς πάσα φιλοσκομμωσύνη εἶχε σβεσθῆ καὶ οἵτινες σοβαροὶ σοβαροὶ καὶ πλήρεις παραπόνου με ἠτένιζον.

« — Λοιπὸν εἶνε ἀληθές ὅτι ἔχασες ἐντελῶς τὴν καλὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν εἶχες περὶ ἐμοῦ ; Ἄστειεύσαι βεβαίως. Γνωρίζεις πολὺ καλὰ ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι καθὼς ἔλαι αἱ ἄλλαι...

Καὶ ἐβλεπον ἐγὼ ἐστραμμένους πρὸς με τοὺς δύο μεγάλους ὀφθαλμοῦς τῆς με τὴν ὑγρὰν διαφάνειαν των δυσδιακρίτως κυανῶς κατῶσφ περιπαθεῖς... Τοὺς ἐβλεπον ἐγὼ ἐκεῖ ὑπὸ τὰ χεῖλή μου, καὶ ἐπιθυμία ἰσχυρὰ ἐπλήρωσε τὸ στήθος μου νὰ πῶ διὰ τῶν χειλέων μου διὰ παρατεταμένου φιλήματος τὴν ἀπειρῶς γλυκεῖαν ἐκφρασίν των... Ἥμην ἔτι εἰς καιρὸν. Ἦδυνάμην ν' ἀναστειλῶ τὴν σοβαρὰν τροπὴν, ἣν ἐλάμβανεν ἡ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἐτι συνδιάλειξις ἡμῶν, νὰ προσενηθῶ φαιδρῶς, ζωηρῶς, εὐτόλμως, νὰ ψάσω διὰ τῆς ἀκρας τοῦ μύστακος μου τὴν πλησιεστάτην χυτὴν παρειάν, καὶ εἶδον αἰφνης ἐμαυτὸν πρὸς στιγμὴν περιβάλλοντα τὴν πρὸ ἐμοῦ κόρην δι' ὅλης τῆς ἰσχύος τῆς ἐπιθυμίας μου, εἶδον ἐμαυτὸν προσηλόντα ἐπ' αὐτῆς τὸ παντοῦνα-μον βλέμμα τοῦ ἐπιθυμοῦντος ἀνδρός, τὸ ὄζν, τὸ πυκνόν, τὸ ἕως τῶν μυχιατάτων συγχλονοῦν τὴν γυναῖκα. Εἶδον ἐμαυτὸν πρὸς στιγμὴν προσκλιθῶντα τὰ χεῖλή μου ἐπὶ τῶν χειλέων ἐκείνων, ἀπλήστως, ἀκαρτέως, πλὴν ἄνευ ἀγάπης, ἄνευ τινὸς τρυφερότητος καὶ ἡ ἐπιθυμία μου ὅλη κατέπεσεν ὡς διὰ μαγείας. Ὡ ! νὰ περιπτυχθῶ οὗτ' ἑμεῖως, τὰ χεῖλή μου νὰ διολισθῆσαν ἀκέραιστα καὶ ρυπαίνοντα ἐπὶ ἐκείνης ἣν ἐλάτρευσα ! Αἱ χεῖρες μου νὰ ψάσωσιν ἄνευ ἀγάπης ἐκείνην ἣν διὰ τῶν λογισμῶν μου, ὡς ὄπτασιαν θεινῆς νυκτός μόνον ἐθώπευσα. Ἐν ἐμοὶ ἀνέστη ὠρὸς, λευκός, ὑποκυανίζων, ἀόριστος ὁ παλαιός ἔρωσ. Ἐν ἐμοὶ ἐπανῆλθον αἱ παλαιαὶ ὄραι τοῦ σεληνοφωτιστοῦ ἐξώστου, αἱ ὄραι αἱ γλυκύτεραι τῆς ὅλης γνωριμίας μας, αἱ ὄραι καθ' ἃς ἠγαπώμεθα χωρὶς νὰ τὸ λέγωμεν, καθ' ἃς ὁ εἰς δὲν ἐγνωρίζεν ἐτι καλῶς τὸν ἄλλον, αἱ ὄραι καθ' ἃς ἐμένομεν ἐναντι ἀλλήλων κ' ἐκυτταζόμεθα ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν, ἄνευ, ἐπιμόνωσ, παρατεταμένως, ὡστε ἠθέλωμεν νὰ μεταγγίσωμεν δι' αὐτῶν ὅλην τὴν ψυχὴν, — ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν, ὧν ἡ διαφανὴς κυανότης παραδόξως ὑπὸ τὸ κυανὸν φέγγος τῆς Σιληνῆς ἐμάρμαρρε. Καὶ ἀπεφάσισα νὰ εὐλαβηθῶ τὸν παλαιόν, τὸν νεκρὸν ἔρωτα, αὐτὸν ὅστις ὑπῆρξεν ἡ τελευταία γλυκεῖα πλάνη τῆς ζωῆς μου, τὸ τελευταῖον ἀπειρῶς γλυκὺ ἄρωμα τῆς ψυχῆς μου. Καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἐξηγηθῶ ἅπασι τοῦλάχιστον μετὰ τῆς γυναίκος ταύτης ἣν δὲν ἠγάπων πλέον, μετὰ τῆς γυναίκος ταύτης ἣν ἐπεθύμουν πάντοτε...

ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

Ἄδύμαντες ἀκατέργαστοι.

Ὁ ἐσχάτως ἐκ Τρανσβαλ ἐλθὼν Ἕλληνας ἐκ Γαλαξείδιου κ. Ν. Σιδερόπουλος εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ δώσῃ διὰ τὴν «Κυριακτικὴν» σειρὰν περιεργαστῶν εἰκόνων ἀπὸ τὸ Τρανσβαλ, αἱ ὁποῖαι ἐλήρθσαν ἐκ τοῦ ρωσικοῦ. Τῶν εἰκόνων αὐτῶν ἡ δημοσιεύσις θέλει ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ προσεχέος φύλλου. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δι' ἑλλειψιν καὶ χρόνον ἀκούμεθα δημοσιεύοντες τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα ἀκατεργάστων ἀδύμαντων εὐρέθεντων εἰς τὰ ἐκεῖ πλούσια χρυσορυχεῖα.

μεγίστη διαφορὰ ἢ ταῦθ' εἰρωνείας καὶ ἀσ εὐότητος. Σὺ ὁ ὅποιος ἀρέσκειαι τόσῳ πολὺ εἰς τὴν πρώτην, ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃς νὰ διακρίνῃς ἀπ' αὐτῆς τὴν δευτέραν... Λέγε σὲ ἀκούω.

« — Ὅτι σὲ ἠγάπων, ἐξηκολούθησα, τὸ εἰζευρες καὶ ἐὰν δὲν τὸ εἰζευρες, τὸ ἠνύνησες βεβαίως τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπαυσα νὰ σ' ἀγαπῶ. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν εἰζευρες εἶνε πῶσῳ πολὺ σὲ ἠγάπων, καὶ ἐν τὸ ὅποιον ἐπίσης δὲν ἤξευρες καὶ δὲν εἰζευρες ἀκόμη εἶνε διὰτὶ ἐνθ' ἐπλημύριε τὸ ὄμμα μου εἰς ἀγάπης, οὐδέποτε ἐξεδήλωσα αὐτὴν διὰ τῶν χειλέων, οὐδέποτε σοὶ εἶπον σαφῶς ὅτι σὲ ἀγαπῶ. Βεβαίως δὲ δὲν μαντεύεις τὴν ἀληθῆ αἰτίαν διὰ τὴν ὁποῖαν ἐπαυσα τὴν ἀγάπην μου αὐτῇ. Ὡ Λεία, ἀπαι εἶται γλώσσα ἄλλη τῆς ἰδικῆς μου ποιητικώτερα, λιπετώτερα, ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ἀγνωτέρα ὅπως ἐκφρασθῆ ἡ ποίησις τοῦ πρὸς σὲ αἰσθηματός μου ἐκείνου, ἡ περιπάθεια δι' ἣς περιβαλλομαι καὶ αὐτὸ μόνον τὸ ὄνομά σου, ἡ γοητεία τῶν ὠρῶν ἐκείνων, καθ' ἃς ἐπὶ μακρὸν σ' ἐλάτρευσα. Τὰς ἐνθυμείσαι ; Ἦσαν ἀπλῆ συναντήσεις, τυπικαὶ ὄλως ἐπισκεψίσεις καθ' ἃς ἀδιάφοροι ἔρρεον ἀπὸ τῶν χειλέων μας φράσεις. Καὶ ὅμως ἐν τῇ μυστικῇ μαγείᾳ τῶν θεινῶν ἐκείνων νυκτῶν ἠρθανόμην γοητεία, ἄρρητον βλέπων σε ἀόριστως διαγραφωμένην ὑπὸ τὸ ἀχνῶδες φῶς τῆς σεληνῆς ! Καὶ ὅμως ἐν ταῖς ὄραις ἐκείναις τῆς ἀδιαφόρου συνδιάλειξο. σ' ἠγάπησα ὡς ἡ σπανίως γυναῖκα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐν τῇ μαγευμένῃ ψυχῇ μου, ἐν τῇ περιπαθεστάτῳ συγκεκριμένῃ καρδίᾳ μου ἐστήθη προσφιλές λατρεία εἰδωλῶν ἢ γλυκαυτῆ μορφή σου... Ὡ ! οἱ ὀφθαλμοὶ σου, οἱ ὀφθαλμοὶ σου ἰδῶς, ποῦ καὶ πότε δὲν τοὺς ἐβλεπον ! Ἀλλὰ τύχη κακὴ ταυτοχρόνως ἡ φαντασία μου, ἐπλαττεν ἐλαυνομένη ἐκ τῆς μεγάλης ἀγάπης μου, — ὡ πῶσῳ σὲ ἠγάπων τότε, Λεία, — ὑπερόπως ἀγνὸν καὶ ψηλόν τὸ ἠθικὸν ἄτομόν σου ! Πρὸς τὴν ψυχὴν ἣν σοὶ ἐχάρξεν ἡ ἐκθεσικωμένη φαντασία μου ποῖα ἀγνή νιφὰς γιόνος ἠδύνατο νὰ συγκρίνῃ τὴν ἀσιλον αὐτῆς λευκότητά, ποῖον λευκὸν ἴον τὸ παρθένον ἄρωμά του, ποῖα παρθενὸς ὄρουστος σταγῶν τὴν κρυστάλλινον διαυγείαν τῆς ; Θεε ! πῶσῳ μένο-

μεν πάντοτε παιδία, ἡμεῖς οἱ γράσαντες ἀπὸ τῆς παιδικῆς μετ' ἡλικίας. Ἐγὼ ὅστις εἶχον ὀρισθῆ οὐδέποτε πλέον ν' ἀγαπήσω τὴν ψυχὴν γυναίκος, ἐγὼ ὅστις ἵνα ὀρισθῶ τοῦτο εὐρέθην ἀντιμέτωπος τοσάκις πρὸς τὴν αἰωνίαν ἀπιστίαν τῆς γυναίκος, εἶχον πιστεύσει ἅπασι ἐτι καὶ ἴσως οὐχὶ διὰ τελευταίαν φορὰν ὅτι εὐρον τέλος γυναῖκα ἣτις δὲν ἦτον ὡς ἔλαι αἱ λοιπαὶ γυναῖκες. Γενόμεθα φαίνεται τινὲς εὐπιστοὶ πρὸς τὴν γυναικεῖαν τελειότητα, ὡς ἄλλοι εὐτυχέστεροι βεβαίως ἡμῶν γεννῶνται πεπεισμένοι περὶ τῆς γυναικεῖας ἀπιστίας.

(Ἔπεται συνέχεια)
ἴον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΚΥΡΙΑΚΙΚΗΣ»

Καπετὰν Κουζοῦ ν. Ὁραζιον. Ἴσως θὰ τ δημοσιεύσωμεν ἀργότερον — Zeizvestnii Δὲν δημοσιεύομε ποιήματα — Γ. Κ ε τ σ ι ἄ ν η ν. Τὸ ἐλάδομεν ἀργά ! Θὰ σοὶ ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον ἐν εἰναι κατ' ἄλληλον ἢ ὄχι — κ. Ἄο. Κ α λ α μ ἄ. Ἦ μετὰφρασις καλλιστῆ, ἀλλ' ὡς βλέπετε, οὐδέποτε ἡ τοῦλάχιστου σκευωσιὰ δημοσιεύομεν μετὰφράσεις διηγημάτων Ἄργότερον ἐὰν δοθῆ εὐκαιρία ἴσως δημοσιεύσῃ. — Μαντεῖον Λεβδαίας. Δὲν δημοσιεύομεν ποιήματα.

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

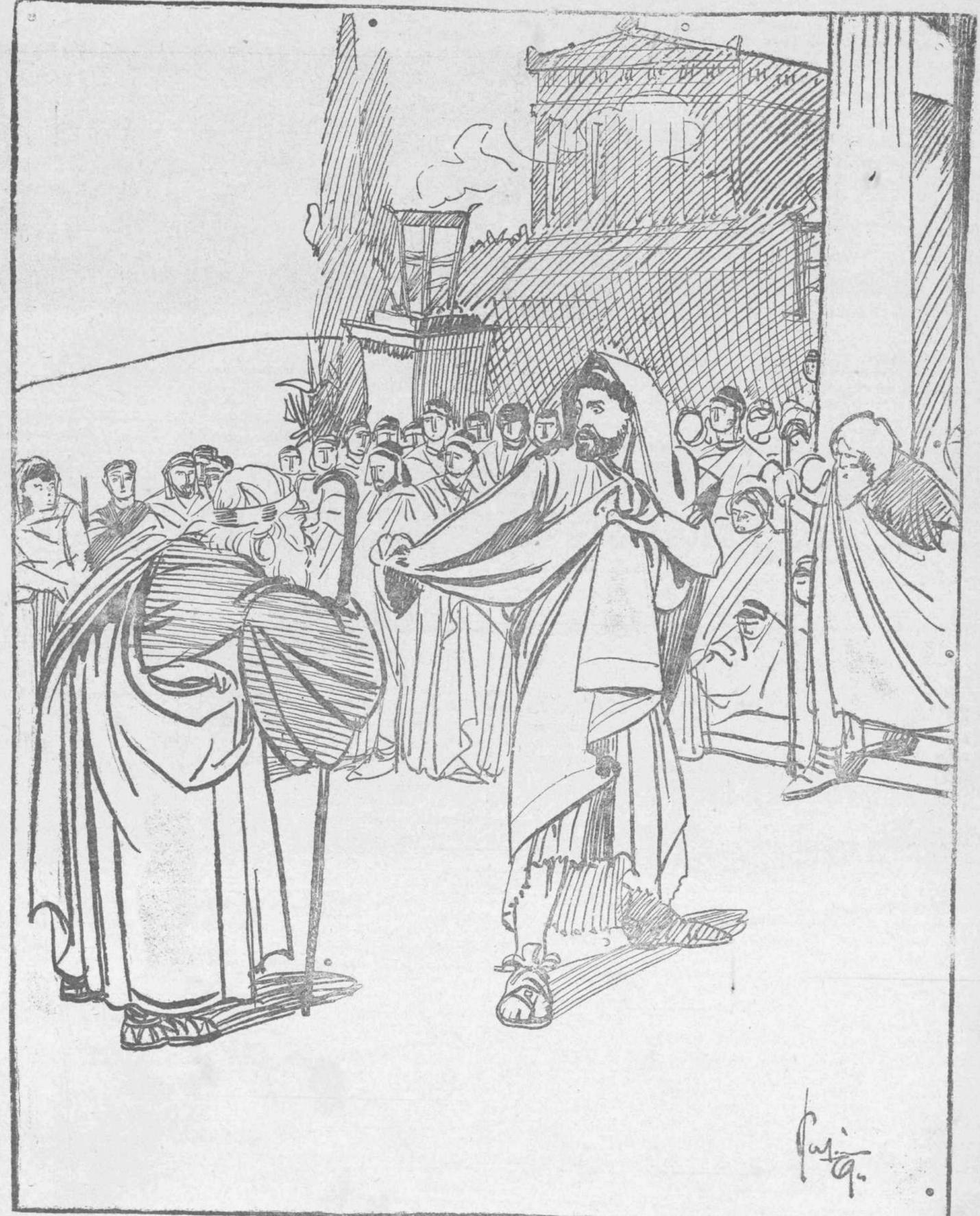
ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα Λεπ. 10

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐσωτερικοῦ Ἐτησίᾳ δρ. 5. — Ἐξέμημος δρ. 3
Ἐξωτερικοῦ » φρ. 8. — » φρ. 4

Ο ΜΟΥΝΕ ΣΟΥΛΛΥ ΩΣ ΟΪΔΙΠΟΥΣ. — Ἀναπαράστασις τῆς σκηνῆς καθ' ἣν μαθάνει τὴν ἀληθῆ καταγωγὴν του.

Ο ΑΡΧΙΨΕΥΤΗΣ

Η ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

πήδησα εντός αυτού και εύρεθην εν θεριστάτω χώρῳ ὅπου τὸ σῶμά μου ἐκάη και ἐτραυματίσθη εἰς πολλὰ μέρη ὑπὸ τῆς διαπεριου τέφρας, ἥτις ὡς ἐκ τῆς ὀσμῆς τῆς ἀνόδου τῆς ἡμιπόδις τὴν κἀνοδὸν μου. Ἐν τούτοις τὸ βῆρος τοῦ σώματός μου συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ κατέλθω μετ' αὐτὸν εἰς τὸν πυθμένα ὅπου ἐξεκοφάνθη κατ' ἀρὰς ἐκ τοῦ ὅρου και κραυγῶν ἀναμειμιγμένων μετὰ φρικωδῶν ἁρῶν. Ὅταν ἀνέλαβον τὰς αἰσθήσεις μου και ἀνεκουφίσθην ὀλίγον οἱ πόνοι τοὺς ὁποίους ἤσθαιον καθ' ὅλην μου τὸ σῶμα ἐστράφη και προσέβλεψα περὶ μου, φαντασθῆναι δὲ κύριοι, τὴν ἐκπλήξιν μου, ὅταν εἶδον ὅτι εὐρισκόμην εἰς τὸ αὐτὸ μέρος μετὰ τοῦ Ἡραίου και τοῦ Κύκλωπος, ἀτινὲς ἤρουν, ἦδη ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, περὶ τῆς τέρσεως τῆς τάξεως και τῆς ἱεραρχίας, και τῶν ποσῶν ἢ ἐρι κατὰ τὸ διάστημα τούτου εἶχε προεξήκει τὸς φόντους και ἀνησυχίας εἰς τὸν ἐπ' αὐτὸν κόσμον. Ἡ ἀφίξις μου ὁμως ἐπανεφερε τὴν τάξιν εἰς ὅλην τὴν κοινότητα και αὐτὸς ὁ Ἡραῖος μὲ ἔλαβε τιν τιμὴν νὰ ἐπιθέσῃ ἐμπλαστρα εἰς τὰ τραύματά μου συντελέσαντα νὰ τὰ θεραπεύσωσιν αὐθιρῶν. Ἐπίσης μὲ παρέθεσε σαγητὰ και ἀναφυκτικὰ και ἰδίως νεκτάρ και ἄλλους γενναίους εἶδους τοὺς ὁποίους μόνοι οἱ θεοὶ και αἱ θεαὶ ἔχουσι τὸ προνόμιον ν' ἀπολαμβάνωσιν.

Μετὰ τὸ ἄριστον τούτου ὁ Ἡραῖος ἐκάλεσε τὴν σύζυγόν του τὴν Ἀφροδίτην και τὴν εἰτάξε νὰ μὲ παράσχῃ πᾶσαν ἀνακούφισιν και ἀπόλυσιν τὴν ὅποιαν ἀπῆται ἡ θέσις μου. Μοῦ εἶπε ἀδύνατον νὰ περιγράψω τὸν κοῖτῶνα και τὴν κλίνην ἐπὶ τῇ ὁποίᾳ ἀνεπαύθη και συνεπέως δὲν θὰ ἐπιγεγρήσω τούτου ἀρκεῖ νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη γλώσσα δὲν ἔχει οὔτε λέξεις οὔτε τὴν δύναμιν ἵνα δώσῃ ἀκριβῆ αὐτῶν ἰδέαν. Οὔτε δὲ εἶνε ἱκανὴ νὰ εἴπῃ ὅσα εἶνε δίκαια και πρέποντα περὶ τῶν θεληγῆτων τῆς οἰκτεῖρας και καλοκάρου θεᾶς.

Ὁ Ἡραῖος μὲ περιέγραψε λεπτομερῶς τὸ ὄρος τῆς Αἴτνας. Μοῦ εἶπεν ὅτι ἦτο ἀπλόστατα σωρὸς σχηματισθεῖς ἐκ τῆς ἐπιπορεύσεως τῆς καθ' ἐκάστην ἐκ τοῦ αἰθιρουργεῖου του ἐξερχομένης στάκτης. Ὅτι πολλὰς ἠναγκάζετο νὰ τιμωρῇ τοὺς ὑπὸ κλίμακα κατ' αὐτῶν διαπύρους ἀνθρώπους. Ἐννοεῖται ὅτι οὗτοι πάντοτε τοὺς ἀποφεύγουσι μετὰ πολλῆς δεξιότητος και κατόπιν τοὺς ρίπτουσι ἐπάνω εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ μὴ δύναται νὰ τοὺς εὐρίσκῃ. Πετὲ ὁμως δὲν ἀποπειροῦνται ἀντεκλιθεῖσαι οὔτε κἄν σκέπτονται νὰ ρίψωσι τοὺς ἀνθρώπους ὀπίσω κατ' αὐτοῦ.

«Αἱ ἐριδές μας διακρούσι τρεῖς και τέσσαρας μῆνας κἀμμίαν ὄραν. Οὗτοι δὲ οἱ ἀνθρώποι, ἢ ἡ τέφρα, τὰ ὅποια οἱ ὑπὸ κλίμακα μου ἐσφραδονίζουσι ἐκ τῆς καπνοδόχης τοῦ ἐργασταρίου μου ἀνομασίθησαν ὑπ' ἡμῶν τῶν θεῶν, καθ' ὅσον ἐμάθα, ἐκρήξισαν. Ὁ Βεζούβιος, μεθεβασίωσεν ὁ Ἡραῖος, εἶνε και αὐτὸς ἐν ἐκ τῶν αἰθιρουργεῖων του τὸ ὅποιον συγκοινωνεῖ μετὰ τὴν Αἴτναν δι' ὑπερρυχίου ὑπονόμου εὐρισκόμενον εἰς βάθος πεντῆκτασιν λε γῶν ὑπὸ τῶν πυθμένων τῆς θαλάσσης. Αἱ ἐκρήξισαι τοῦ Βεζούβιου εἶνε ἀποτελέσματα τῶν ἐριδῶν τῶν ὑπὸ κλίμακα του ὅπως και αἱ τῆς Αἴτνας.

Θὰ παρέμεινον ἐκεῖ και θὰ ἐξηκολούθουν νὰ εἶμαι ὁ ταπεινὸς θεράπων τῆς κυρίας Ἀφροδίτης ἀ χαμῆραις τινες φλόγαροι, εὐρισκόντες τέφρην εἰς τὸ κακόν,

δὲν ἐπιθυμοῦν κατὰ δυσάρεστον περὶ ἐμοῦ εἰς τὸ οὐς τοῦ Ἡραίου διεγείραν ἐν αὐτῷ κινδυνώδη ζήλο-τυπίαν.

Χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ λαίπῳ, μὲ παρέλαθε προῖαν τινὰ ἐκ τοῦ πλευροῦ τῆς Ἀφροδίτης, ὅπου μὲ εὔρε προσφέροντα τὰς ἐκδουλεύσεις μου πρὸς τὴν πάντοτε καλοκάρδον θεᾶν, και θέσας με ὑπὸ μάλης με ἐφφρασαν εἰς διαμέρισμά τι τὸ ὅποιον δὲν εἶχον ἰδίον πρῶτον και εἰς τὸ ὅποιον ὑπῆρχε φρέασι τι μὲ εὐρύτατον στόμιον. Ἄνωθεν αὐτοῦ τοῦ φρέατος μὲ ἐκράτησε διὰ τεταμένης χειρὸς, και

Ἡ αλκυὼν τῆς τυρονήσου ἀρπάζει τὸν πλοιορχόν.

— Ἀχάριστε θνητὲ, ἐπίσῃ ρεψὲ εἰς τὸν κόσμον ἐκ τοῦ ὁποίου ἤλθες, εἶπε.

Χωρὶς δὲ νὰ μὲ δώσῃ καιρὸν νὰ ἀπαντήσω μετὰ τῆς ἀφίξεώς μου εἰς τὸ μῆσον τοῦ στομίου. Ἡσθάνθη ὅτι καθηρέχθη μετ' αὐτοῦ τῆς ταχύτητος, ἀλλ' ὅσπερ ὡς ἐκ τῆς φρίκης και τοῦ τρόμου ἀπόλεσα τὰς αἰσθήσεις μου ἢ μάλλον ἤλθον εἰς ἐκστασιν. Ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης μὲ ἐξήγαγεν ἡ αἰφνιδια πτώσις μου ἐντὸς ψυχροτάτου ὕδατος φωτισμένου ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου !!

Ἐγνώριζον νὰ κολυμβῶ ὡς ἴχθυς ἐκ παιδικῆς μου ἡλικίας και νὰ παίζω ὡς δελφῖν ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ὥστε ἡ ψυχρολογία αὐτῆ ἐχρησίμωσεν, ἵνα μὲ ἀναζωογονήσῃ και μὲ ἀνακουφίσῃ ἐκ τῆς φρικώδους κα-

ταστάσεως τοῦ πνεύματος εἰς τὴν ὁποίαν μὲ εἶχε βυθίσαι ἡ τελευταία μου περιπέτεια.

Ἐστρεψα τοὺς ὀφθαλμούς μου περὶ καὶ ἀτελήθη, ὅτι εὐρισκόμην ἐντὸς ἀγῶνους κτάσεως ὕδατος μὴ περιοριζομένης οὐδαμῶθεν ὑπὸ ζήρας. Ἐπίσης παρετήρησα, ὅτι τὸ ψῆχος ἦτο ὀσμῶν και ὅτι τὸ κλίμα διέφερε μεγάλως ἀπὸ τὸ ἐπικρατοῦν ἐντὸς τῶν ἐργαστασίων τοῦ μαστρός Ἡραίου. Ἐπὶ τέλους εἶδον εἰ μικρὰν ἀπ' ἐμοῦ ἀπόστασιν μέγαν ὄγκον, ὅμοιον με ὑπερμεγέθη βιάχον φερόμενον βραδείως πρὸς ἐμὲ. Ἄνωθεν αὐτοῦ τοῦ φρέατος μὲ ἐκράτησε διὰ μίσεως ἀτελήθη ὅτι ἦτο σύντριμμα πάγου πλέοντος και ἤρρισε νὰ κολυμβῶ περὶ αὐτὸ μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ εὐρω μέρους ἐκ τοῦ ὁποίου νὰ δυνθῶ νὰ ἀνέλθω ἐπὶ τῆς κορυφῆς του.

Μετὰ ἐπίμονον παρατήρησιν κατώρθωσα νὰ ἀνακαλύψω μίαν στενὴν ἀτραπίον ἐκ τῆς ὁπῆς μετὰ πολλῆς δυσκολίας ἀήλθον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ πάγου κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου.

Ἐκεῖθεν ἤρρισε νὰ κατοπτεῖω τὸν ὄριζοντα, ἀλλὰ δὲν ἤδυνήθη νὰ διακρίνω ζήραν εἰς κανὲν μέρος. Φεῦ! ἡ θέσις μου καθίστατο ἀπελπιστικὴ και ἡ καρδία μου ἐπληρώθη πικρίας. Περὶ τὴν ἐσπέραν, ἐν τούτοις, διέκρινα μακρόθεν ἐν ἰστίῳ πρὸς τὸ ὅποιον ἤρρισε νὰ πλησιάζω, ὅταν ἐκ ἐσθασα εἰς ἀπόστασιν ἐκ τῆς ὁπῆς οἱ ἐν τῷ πλοίῳ θὰ ἤδυναντο νὰ ἀκούσωσι τὴν φωνὴν μου, ἤρρισε νὰ κραυγᾶν γεμναστικῶς ἐπικαλούμενος βοήθειαν. Οἱ ἐν τῷ πλοίῳ μὲ ἤκουσαν και μὲ ἀπήντησαν εἰς Ὀλλανδικὴν γλῶσσῳν. Τότε ἐφρίθην εἰς τὴν θάλασσαν και διηρῶνθη πρὸς τὸ πλοῖον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνήλθον τῇ βοήθειᾳ σχετικῶν ρυθίνοντας εἰς ἐμὲ πρὸς τούτου.

Ἡ πρώτη μου φροντίς ἦτο νὰ μάθω ποῦ εὐρισκόμην. Οἱ περὶ ἐμὲ δὲ μὲ ἐπληροφόρησαν, ὅτι εὐρισκόμην εἰς τὸν Νότιον Ὀκεανόν. Τούτου μὲ ἐπέστρεψεν ἀμέσως νὰ κατονήσω τὸ τί εἶχε συμβῆ. Ἦτο προφανές ὅτι ἐκ τῆς Αἴτνας, εἶχον διέλθῃ οἰὰ τοῦ κέντρου τῆς γῆς, και πέσει εἰς τὸ Νότιον ἡμισφαίριον.

Οὗτος, κύριοι, ἦτο ὁ συντομώτερος δρόμος διὰ τοῦ ὁποίου ἤδυνάμην νὰ περιέλθω τὴν γῆν, πράγμα τὸ ὅποιον οὔτε ἐπιχειρήσειν οὔτε κατώρθωσι ποτὲ ἄλλος πλὴ ἑμοῦ.

Ὅταν ἐπιγεγρήσω και πάλιν τοιοῦτου εἶδους περιπέτειαν θὰ εἶμαι πολὺ προσεκτικώτερος εἰς τὰς παρατηρήσεις μου χάριν τῆς ἐπιστήμης.

Ἀφοῦ ἔφαγα ὀλίγον ἀπεσῶρην ἵνα κοιμηθῶ. Οἱ Ὀλλανδοὶ εἶνε πολλὸ πρόσυχτοι ἀνθρώποι διηγήθησαν εἰς τοὺς ἀξιωματικούς του πλοίου τὴν ἐντὸς ἡλικίας και νὰ παίζω ὡς δελφῖν ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ὥστε ἡ ψυχρολογία αὐτῆ ἐχρησίμωσεν, ἵνα μὲ ἀναζωογονήσῃ και μὲ ἀνακουφίσῃ ἐκ τῆς φρικώδους κα-

πέπεισθαι περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων μου. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἶχε τὴν εὐγένειαν νὰ μὲ δεσθῆ ἐντὸς τοῦ πλοίου του και νὰ μὲ παρέχῃ ὅλα τὰ ἀνγκαῖα ἠναγκάσθη νὰ δεσθῶ τὴν προσβολὴν χωρὶς νὰ προσφέρω λέξιν.

Ἀφοῦ διηγήθη ὅλα τὰ κατ' ἐμὲ τοὺς ἡμέτερος και ἐγὼ ποῦ μετεβαίνω; εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ἀπεκρίθησαν ὅτι μετεβαίνω πρὸς ἀνακάλυψιν νέων χωρῶν και προσεθήκαν:

— Ἄν τὰ λεγόμενά σας, κύριε βαρῶνε, εἶνε ἀληθῆ ἢ ἀνακαλύψωμεν νέαν οἰκονομίαν ἢ ἀποστολὴν μὲ ἢ ἀποβῆ ἄγονο.

Ἦδη εὐρισκόμην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ πλοιορχοῦ Κούκ, τὴν δὲ ἐπιούσαν ἐφθάσαμεν εἰς τὸν κόλπον Βότανου.

Ἐν μέρος τούτου δὲν θὰ συνίσταν κατ' οὐδὲν τρόπον εἰς τὴν Ἀγγλικὴν κυβέρνησιν ὡς τοπον ἐξορίας καταδίκην. Θὰ ἦτο καταλληλότερον ἵνα χρησιμεύῃ ὡς οἶκος ἀμοιβῆς διὰ τοὺς προσεγεγόντας μεγάλως εἰς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεις, καθ' ὅσον ἡ φύσις τὸ ἐπείρωσε δι' ὅλου τοῦ πλοῦτος τῶν δώρων τῆς.

Ἐνταῦθα παριμεναιμεν μολὶς τρεῖς ἡμέρας. Τὴν τετάρτην ἡμέραν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν μας ἠγέρθη ἁφροδῆ τρικυμία, ἥτις μετ' ὀλίγας ὥρας μετέβα ἐν μὲ ῥακὴ ὅλα μας τὰ ἰστία, ἐθραυσε τὸν πρόβουλον ἰστίον και κατέρριψε τὸ ἐπιστήμιον (τ σ ι μ π ο υ κ ι) τὸ ὅποιον κατοπεσῶ. ἐπὶ τῆς πυξίδος συνέτριψεν αὐτὴν και τὸ βάθρον τῆς. Πᾶς ὅστις ἐταξείδευσεν γνωρίζει τὰς φοβερὰς συνέπειας τοιαύτης ἀπωλείας. Ἦδη δὲν ἐγνώριζομεν πῶς νὰ κυβερνήσωμεν τὸ σκάφος μας. Ἀπὸ τέλους ἐπεσεν ἡ τρικυμία, ταύτην ὁμως διεδείχθη ἰσχυρὸς ἀνεμος ὅστις ἐπὶ ἐξ ἡμέρας ἐξηκολούθησε νὰ καὶ ὠθῆ μὲ ταχύτητα τεσσαράκοντα κόμβων καθ' ὥραν! (Ὁ Βαρῶνος φαίνεται ὅτι ἐκ παραδρομῆς εἶπεν ἐπὶ ἐξ ἡμέρας ἀντὶ ἐπὶ ἐξ ἡμέρας ὅπερ θὰ ἦτο και πιθανώτερον). Τέλος ἤρρισε νὰ βλέπωμεν τὰ πάντα μεταβαλλόμενα περὶ ἡμᾶς.

Ἐγίναμεν εὐθυμῶν και ἤρρισε νὰ ὀφραίνωμεν ἰσαρῆστους ἀναθυμιάσεις. Ἡ θάλασσα μετέβαλε χρῶμα και ἐκ πρασίνης ἐγένε λευκὴ!! Ὀλίγον μετὰ τῆς ἀναμείσεως ταύτης μεταβολῆς εἶδον γῆν και εὐρέθημεν ἀπέναντι στενοῦ παράστρωτος ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἰσελθόντες ἐπρόκειτο νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ ἐσωτερικόν του. Τὸ πέρασμα ἦτο εὐρύχωρον και βαθύ και ἔφρασαν ἐν αὐτῷ ἀντὶ θαλάσσης γάλα ἀρίστης ποιότητος και γέσσεως. Ἐνταῦθα ἀποβιβάσθησαν ἡδυνήθημεν νὰ πεισθώμεν ἐξ ὅλων τῶν ἐνδείξεων ὅτι ἡ νῆσος συνέκειτο ἐκ τρού. Τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην ἐφείλομεν εἰς ἕνα ἐκ τοῦ πληρώματος ὅστις ἦμα ἐπάτησε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἐλειποθύμης. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἤδυνάτο νὰ ὑποφέρῃ τὸν τυρὸν, ἅμα δὲ συρῆθε μᾶς παρεκάλεσε νὰ μετατοπίσωμεν ὅσον ἐξ αὐτοῦ εὐρίσκετο ὑπὸ τοὺς πόδας του. Κατ' ἄρχας τὸν ἀπελάβαμεν ὡς παράφροντα ἀλλὰ γνωρίζοντες τὴν πρόσυχτον τυρὸν φυσικῶν του ἀντιπάθειαν ἐξτάσαμεν προεκτικώτερον τὸ ἔδαφος και ἐπέσθημεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶχε πλήρως δικαίον. Ὁλόκληρος ἡ νῆσος ἦτο κυμαλεκτικῶς εἰς και μόνος τυρὸς καταπληκτικῶν διαστάσεων!

Οἱ κάτοικοι τῆς νῆσου, ὅτινες εἶνε πολυάριθμοι ἦσαν αὐτὸν ὡς κυρίαν τροφὴν.

Ἄλλ' ἡ νῆσος δὲν καταναλίσκεται ἐκ τούτου διότι τὸν μέρος αὐτῆς φαγοθῆ ἐν καιρῷ ἡμέρας ὑπὸ τῶν ἀστρονομικῶν ἀναπλήρωται ἐν καιρῷ νυκτὸς διὰ τῆς φυσικῆς ἀναπτύξεως. Ὁ ἐπίσης οὗτος παράδεισος εἶνε ἀκαταμύμενος ὑπὸ ἀμπέλων τῶν ὁποίων αἱ σταφυλαὶ πρὸς ὅσον ἐκβάλλουσι γλυκὺς ἀλλὰ γάλα. Παράφροντες εἶνε τὸς ἀγῶνας τῶν ἰθαγενῶν και ἐθαυμάζοντες αὐτοὺς συναγωνιζομένους εἰς τὸν δρόμον ἐπὶ τῆς ἀπολαύσεως τοῦ γάλακτος. Πάντες οἱ κάτοικοι εἶνε εὐποροῦντες, εὐθυτενεῖς και κομψοὶ τὸ παράστημα. Τὸ ἀνάστημα τῶν ὑπερβαίνει τοὺς ἐννεα πόδας ὕψους. Ἐχρῶσι ἰστίοντα σκέλη, μίαν μόνην χεῖρα και, (οἱ ἄνδρες), ἐν τῆς εἰς τὸ μῆσον τοῦ μετώπου τῶν τῶν ὁποίων μετατρέχονται μετὰ ἀπαρμιλλῶν δεξιότητος ὅταν συμμῆται τῶν ὑπερβαίνει τῶν ἡταν φιλονεικῶν. Τὸ περιεῖν εἶνε ὅτι δὲν βυθίζονται αἰόλου εἰς τὸ γάλα ὅταν

περιπατοῦν ἢ τρέχουσιν ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ ἴστανται ἐπ' αὐτοῦ ὡς ἡμεῖς ἐπὶ στερεοῦ ἔδαφους.

Ἐπὶ τῆς νῆσου ταύτης φέυται σίτος τοῦ ὁποίου οἱ στάχεις σύγκεινται ὄχι ἐκ κόκκων, ἀλλ' ἐξ ἄρτων, ὁλοκλήρως ἐτοιμῶν πρὸς βρωσιν. Τὸ σχῆμα αὐτῶν εἶνε ὁλοστρογγύλον ὡς τὸ των μακτιριῶν.

Πρὸς τὰς ἄλλας ἐπὶ τῆς νῆσου ἀνακαλύψισαι μας εὐρομεν ἐπ' αὐτῆς ποταμοὺς και ῥυάκας γάλακτος και οἶνου.

Μετὰ τριάκοντα ὀκτὼ ἡμερῶν πορείαν, (ὁ βαρῶνος δὲν λέγει ἂν ἐταξείδευται περὶ ἢ ἐπ' ἀμύξης) ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς νῆσου, ἀκριθῶς ἀπέναντι ἐκεῖνου ὅπου εἶχμεν ἀποβῶσθ. Ἐνταῦθα εὐρομεν κυανῶν τυροσάγγιλον — οὕτω καλοῦσι τὴν γῆν ταύτην οἱ τυροσάγγιλοι — ὅστις ἀντὶ νὰ παράγῃ σκόληκας, ὡς συμβαίνει εἰς ἄλλους τυροὺς, παράγει παντοειδῆ ὀπωρικά, οἶον ροδάκια, νεκταρίνας, βερούκια και μυριόκληθεις ἄλλους εὐχόμενος καρποὺς ὅλους ἀγνώστους εἰς ἡμᾶς τοὺς κατοίκους τῆς γῆς.

Ἐπὶ τῶν γιγαντιαίων τούτων δένδρων ὑπῆρχον ἑκατομμύρια ὅλα φώλων πτηνῶν μεταξύ δὲ αὐτῶν εἶδον μίαν καταπληκτικῶν μεγέθους ἀνήκουσαν εἰς τὸ γνωστον ὄροθιον πτηνῶν ἄλλουσα. Εἶχε, κατ' ἐλαχιστον ὄρον, ὀκτακτασίαν διάμετρον τοῦ μεγάλου θώ-

λου τῆς Ἁγίας Σοφίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Μετὰ ἐρευναν ἀνεκάλυψα ὅτι ἦτο πληγμένη, κατὰ τρόπον εὐφυστατον και κομψότατον, ἐκ τῶν ὀγκωδωστέρων και μεγαλητέρων κορμῶν και κλάδων δένδρων πρώτου μεγέθους.

Ἐντὸς τῆς φώλεως ὑπῆρχον — (σταθῆτε παρακαλῶ μίαν στιγμὴν νὰ ἐνθυμηθῶ ὅτι πάντοτε ἐπιθυμῶ νὰ εἰμαι ἀκριβῆς εἰς ὅτι λέγω) — ὑπῆρχον πεντακτῶσι τουλάχιστον ὀκτὼ ὑπερβαίνοντα, ἕκαστον, τὸ μέγεθος τεσσαρῶν βαγονίων ἢ βουτανῶν κοινῶν μεγέθους. Τὸ περιεργότερον ὁμως εἶνε ὅτι τὸ κέλυρος τῶν ὀκτὼ ἡμερῶν τῶν ὀκτὼ τῶν ὀκτὼ εἶνε ὅτι ἡ νῆσος δὲν ἀναφανῆ ὡστε ὄχι μόνον ἡδυνάμην νὰ βλέπωμεν τοὺς ἐν αὐτοῖς ἤδη σχηματισθέντας νεοσσοὺς ἀλλὰ και νὰ ἀκούωμεν εὐκρινῶς τὸ μελωδικὸν τερετίμα των. Κόψωντες μετὰ πολλοῦ κ. π. οὐδὲν πελέκως τὸ κέλυρος ἐνός ἐκ τῶν ὀκτὼ τούτων ἐξηγάγομεν ἐξ αὐτοῦ ἕνα ὄλιον ἀπτερον νεοσσόν, ὅστις, εἰνε ἀπίστουτον, ὑπερέβαινε κατὰ τὸ σῶμα τὸ μέγεθος εἰκοσι, ὀμοῦ μεγάλων ἀλιωπέων. Καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριθῶς εἶδόμεν τὴν εὐλευβρίαν εἰς τὸν νεοσσόν ἢ μήτηρ ἀλκυὼν ἐφθασεν εἰς τὴν φώλεαν και χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἤρρισε δι' ἐνός τῶν ὀκτὼ τῶν πλοιορχῶν μας, ὅστις εἶχε κάμει τὴν περισσοτέραν ἐργασίαν εἰς τὴν τομὴν τοῦ κελύρους τοῦ ὄρου, ἐπέταξε πρὸς τὰ ἄνω κρατοῦσα αὐτὸν και ὅταν ἐφθασεν εἰς ἐνός μίλιον ὕψους τὸν ἀφῆκε νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ἀφοῦ πρώτον ἐφρόντισεν νὰ τοῦ ἐκρίζωσῃ ὄλους του τοὺς ὀδόντας διὰ τῶν πτελῶν τῆς!

Κατὰ τὸ σῆμα οἱ Ὀλλανδοὶ καὶ μὲσων ἄριστα ὥστε δὲν ἐθραύοντο πολὺ νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς ἡμᾶς και οὕτως ἡδυνήθημεν νὰ κινήσωμεν αἰα το πλοῖόν μας ὅλοι οἱμο.

Κατὰ τὴν ἐπάνοδόν μας ἐλάθομεν ἄλλην οὐδυνουσαν εἶδομεν δὲ καθ' ὅσον πολλὰ και περιέργα πράγματα. Ἐφρονέσαμεν ὅσο ἀγρίους ταύρους, ὠραιοτάτα ζῶα μὲ ἐν μόνον κέρα, ὡς αὐτὰ τὰ μαγερευτικὰ ζῶα, ἀλλὰ μετὰ τὴν διαφωρὸν ἐπὶ ἀντὶ νὰ τὰ φερῶσιν ἐπὶ τοῦ μετώπου ὡς ἐκεῖνα οἱ ταῦροι τὰ φέρουσι μετὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἦτο λυπηρὸν ὅτι ἐφρονέσαμεν αὐτοὺς και βραδύτερον μετεμελήθημεν εὐκρινῶς διὰ τὴν σκληρὰν μας πράξιν ὅτι ἐμάθομεν ὅτι τοὺς ταύρους, ἀφοῦ τοὺς ἐξημερώσωσιν οἱ τυροσάγγιλοι, τοὺς χρησιμοποιοῦσιν, ὡς ἡμεῖς τοὺς ἵππους, πρὸς ἵππασίαν, (δὲν ὑπάρχει ἡ λέξις τ ο υ ρ α σ ι α εἰς τὴν ἑλληνικὴν), και ἵνα σύρωσι τὰς ἀμάκας των. Τὸ κέρα των, μὲς εἶπον εἶνε ἐξαιρετόν ἀλλ' ἀχρηστον εἰς λαόν ὅστις τρέφεται με τυρὸν και γάλα.

Ὅταν ἤθελαμεν μόνον δύο ἡμέρας πλέον διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ πλοῖόν μας εἶδομεν τρεῖς ἀνθρώπους κρεμασμένους ἀπο τὰς πέτρας ἐπὶ ὑψηλοῦ δένδρου, ἐρωτήσαντες δὲ τὸν λόγον ἐμάθομεν ὅτι ἦσαν περιηγηταὶ ἐξ ἐκεῖνων ὀλτινες ὅταν ἐπανέρχοντα εἰς τὰς πατρίδας των ἀπαύτως τοὺς ὁμοφύλους των οἱ ψευδῶν περιγραφῶν πραγμάτων τὰ ὅποια ποτὲ δὲν εἶδον και ἀφηγήσαντο γεγονότων τὰ ὅποια ποτὲ δὲν συνέβησαν. Τούτου, ἐννοεῖται, ὅτι δὲν με ἐτάραξε οὐλοῦ ὅτι ἐν ταῖς περιγραφαῖς μου περιορίσθην πάντοτε εἰς τὴν ἀλήθειαν και μόνον τὴν ἀλήθειαν!

Ἐφθάσαντες τέλος ἐπὶ τοῦ πλοίου μας ἤραμεν τὴν ἄγκυραν, ἀνεπαύσαμεν τὰ ἰστία και ἀπερρόμην ἐκ τῆς παραδόξου τα τῆς νῆσου. Ἀφῆρας ὁμως πρὸς μεγάλην μας ἐκπλήξιν και θαυασμὸν εἶδομεν πάντα τὰ ἐπ' αὐτῆς δένδρα, μεγάλα και μικρὰ, νὰ στραφῶσι προσηέστατα πρὸς ἡμᾶς, νὰ προσκλίνωσι οἱς ἐδαφιαίως και ταύτοχρῶν ἐν εἶδει ἀποχαριστισμοῦ και ὕστερον μετὰ πολλῆς ἀξιοπροσέτιας νὰ ἀναλάβωσι τὴν πρώτην αὐτῶν στάσιν ἥτις ἦτο τελεῖως κἀθετος.

Καθ' ὅσον ἐπληροφόρηθην κατόπιν ἐκ θετικωτάτης πηγῆς ἢ Τυροσάγγιλος αὐτῆ ἦτο πολὺ μεγαλειότερα κατὰ τὴν ἔκτασιν ὁλοκληροῦ τῆς Εὐρώπης!

Μετὰ τρίμηνον πλοῦν καθ' ὃν ἠγούρωμεν τελεῖως ποῦ διηρῶνόμεθα, ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως πυξίδος, τὴν ὅποιαν μᾶς εἶχεν ἄλλοτε, ὡς θὰ ἐνθυμηθῆται ὁ ἀναγνώστης κατασυντρίψει τὸ καταπεσόν ἐπιστήμιον τοῦ πλοίου μας ἐφθάσαμεν ἐντὸς θαλάσσης τῆς ὁποίας τὰ ὕδατα ἦσαν μελανὰ. Ὅταν ἐπίομεν ἐξ αὐτῶν, χάριν δοκιμῆς ἀτελήθημεν ὅτι δὲν ἦτο ποσὸς θάλασσα ἀλλ' ἐξαιρετός μελῆς οἶνος. Φαντασθῆτε τί θὰ συνέβαιναν ἂν ὁ πλοιορχος δὲν ἐλάμβανεν διὰ τὰ δυνατὰ μέτρα ἵνα ἐμπορῆσῃ τοὺς ναύτας ἀπὸ τοῦ νὰ πίνωσι και νὰ μεθύωσι!

σωμεν εἰς τὰς παρατηρήσεις μας. Δις τῆς ἡμέρας ἐπλήρην καὶ δις εὐρισκόμεθα ἐπὶ τῆς ξηρᾶς διότι ὁσάκις τὸ πέρας ἐπινεν ὕδωρ εἴχομεν πλημμυρίδα καὶ ὁσάκις ἐξεκένου αὐτὸ εἴχομεν ἀμπώτιδα. Εἰς ἕκαστον ῥώφημά του εἰσήγαγεν εἰς τὸν στομάχιν του πλείοτερον ὕδωρ ἀπὸ ὅσον ἐμπεριέχεται εἰς τὴν λίμνην τῆς Γενεύης ἥτις ὡς γνωστὸν ἔχει περιφέρειαν ὑπερβαίνουσαν τὰ τριάκοντα μίλια. Τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς φυλακισείας μου ἐντὸς τοῦ βασιλείου τούτου τοῦ σκότους ἐξήλθομεν κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀμπώτιδος, ἐγὼ καὶ ὁ πλοίαρχος κρατοῦντες δάδασιδὰ νὰ ἐξερευνησωμεν αὐτὸ, εἶδομεν δὲ ὅτι δὲν εἴμεθα οἱ μόνοι φυλακισμένοι ἐντὸς

τοῦ στομάχου τοῦ κήτους, διότι καθ' ὅδον συνηγήσαμεν δέκα περίπου χιλιάδας ἀνθρώπων παντός χρώματος καὶ ἐθνικότητος καὶ φύλου συνελθόντας εἰς συλλαγήτοριον ἵνα συσχεθῶσι καὶ ἀποφασίσωσι περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν θὰ ἦτο εὐκολώτερον νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἐκ τῆς φρικώδους ταύτης φυλακῆς ἐντὸς τῆς ὁποίας τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἦτο ἀγνωστον. Πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων τούτων ἀμφοτέρων τῶν φύλων εἶχον παραμείνει ἐντὸς τῆς ἀπαισίας τούτης φυλακῆς ἐπὶ πικρὰ ἔτη πολλὰ δὲ παιδιὰ γεννηθέντα ἐν αὐτῇ ἠγγόνουν τελείως τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

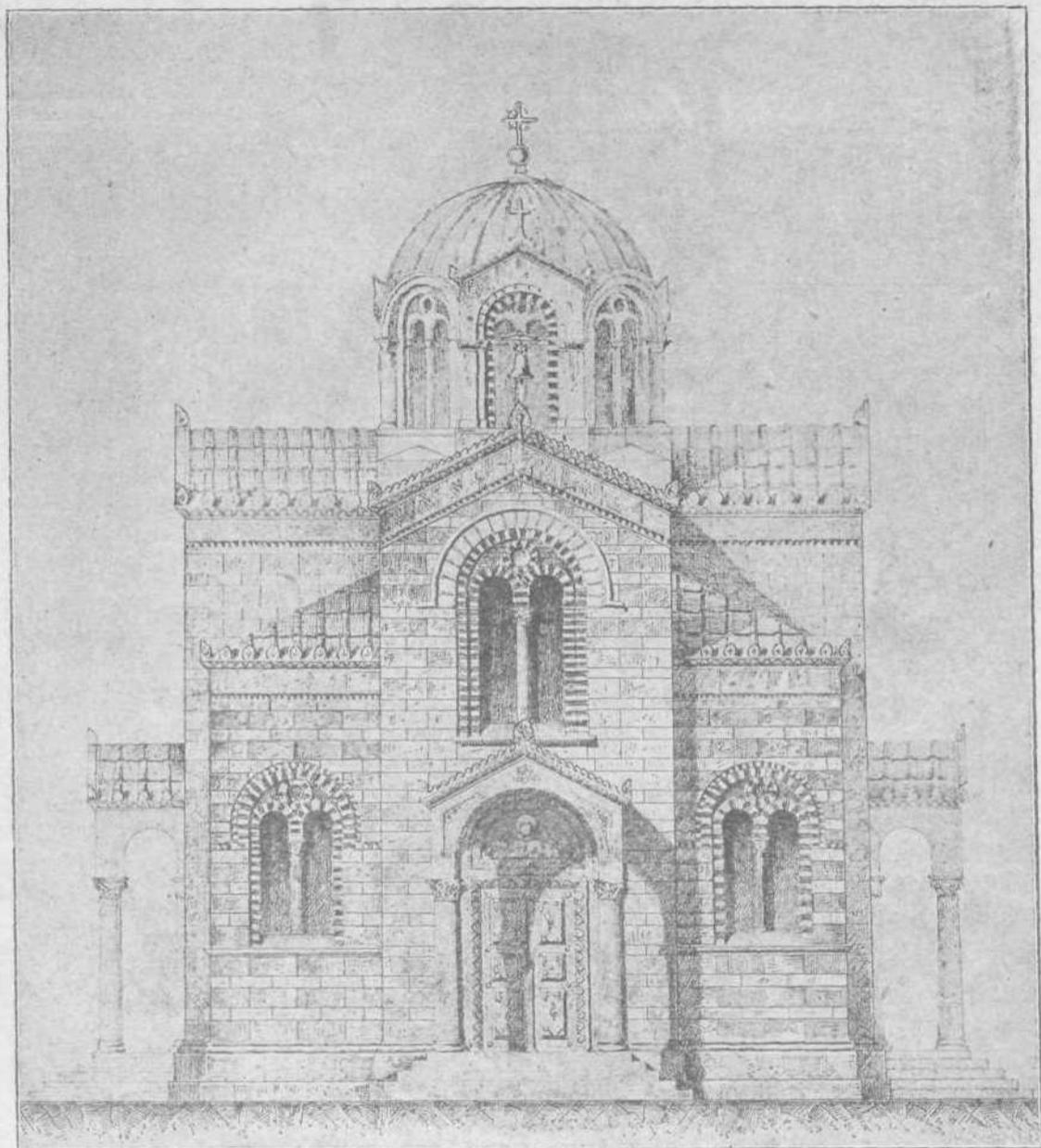
(Ἀκολουθεῖ)

τροῦλον θὰ γείτον ἐξ ὧραιον πολυχρῶμων μαρμάρων τῆς Σκύρου.

Η. Καραθανασοπουλος

Ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ ναοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Ὁ ἀνεγερθυσόμενος ναὸς τοῦ Σωτῆρος

κατὰ τὸ ἐγκριθέν σχέδιον τοῦ κ. Π. Καραθανασοπούλου.

Ἡ περυσινὴ ἠλιθία ἀπόπειρα κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Βασιλέως εἰς τὴν ὁδὸν Παλαιοῦ Φαλήρου εἶχε καὶ ἐν καλὸν ἀποτέλεσμα· τὴν ἐν τῷ τόπῳ τῆς ἀποπείρας ἀνέγειραν ναοῦ τοῦ Σωτῆρος ἐπὶ τῇ διασώσει τοῦ ἀρακτος.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον προεκηρύχθη διαγωνισμὸς εἰς τὸν ὁποῖον ἠπεβλήθησαν δέκα ἐπτά ἐν ὄλῳ σχέδια. Ἐκ τούτων ἐνεργήθη τὸ ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος κ. Π. Καραθανασοπούλου ἐκπονηθέν, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα παραθέτομεν ἀνωτέρω.

Τὸ σχέδιον τοῦ Ναοῦ εἶναι καθαρῶς βυζαντινὸν καὶ ἀγῆκει μᾶλλον εἰς τὴν τρίτην περιόδον τῆς Βυζαντιακῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

Ἐν κατόψει ἢ ἐν ὑπογραφῇ, ὡς λέγεται τεχνι-

κῶς, ὁ Ναὸς παρουσιάζει σταθερὸν ἐλληνικὸν τρίκογχον.

Τὸ τέμπλον κατασκευασθήσεται ἐκ πολυχρῶμων μαρμάρων μετὰ πλουσίαις ἐπιχρυσώσεσι.

Γενικῶς ὁ Ναὸς ἔσται πολυτελέστατος, τὸ δὲ κυριώτερον προτέθημα αὐτοῦ εἶνε ὅτι ἐτηρήθη ἀυστηρῶς ὁ Βυζαντιακὸς ῥυθμὸς ἀνευ ἀναμίξεως ξεικῶν σχημάτων καὶ διακοσμῆσεων, ὡς ἀτυχῶς συνήθως γίνεται εἰς τοὺς πλείστοις ἀνεγερόμενοι Ναοί.

Ἡ ὅλη δαπάνη τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ Ναοῦ τοῦ Σωτῆρος θ' ἀνέλθῃ εἰς 140 περίπου χιλιάδας δραχμῶν ἀλλεργείας διὰ συνεισφορῶν.

Ἐσωτερικῶς δὲ ἔσται ὅλῳ μαρμαρινος, τῆς ὀρθομαρμαρώσεως ἐκτελεσθησομένης διὰ πολυχρῶμων μαρμάρων. Οἱ στέλι οἱ ὑποθαυαζόμενοι τὸν

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις τῶν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ αἰνιγμάτων εἶναι :

Τοῦ ὄου— Α ὕ γ ἦ.

Τοῦ βου— Χ ρ ἦ μ α— ρ ἦ μ α.

Τοῦ βου— Μ ἦ ἐ π ε ἰ δ ἰ ω κ ε μ ἰ σ η τ ᾶ [μ ἐπὶ δύο καὶ μ συν τ (πλήν ν)]

Τὰς λύσεις ταύτας ἔστειλαν οἱ ἐξῆς :

Λατρευτὴ Μιχάλα, Τέρας ὠραιότητος, ὁ Γιάγκος καὶ ἡ Νίτσα [ὑποδείξατέ μας, παρακαλοῦμεν εἰς ποῖον θέλετε νὰ τὸ παραδώσωμεν ἐνταῦθα], Μέντωρ Μπόεμ, Π. Λαγομιτζῆς, ἡ Παρασκευὴ, Ναυαγίς τῆς Κουβίας, Στ. Σταματίου [θ' ἀρχιστὴ νὰ στέλλεται συντόμως]. Π. Πλατανίτης, αἱ ἀπάντι τοῦ δικαστηρίου μελανειμονούσαι, ἱ. Γαρόφαλλος, Γρηγ. Ρίτσος, Γιασεμί, Πέλωρος, Γεώργιος, Ἄ. Πολυμερόπουλος, Χρυσάνθη Π Θεοχάρη, Ξυνόγαλος, Καραμπουρνού, τὰ μαύρα μάτια, Μαραμένος Μενεξές.

Τὰ δῶρα λαμβάνουν διὰ κλήρου ἐκ μὲν τῶν Ἀθηνῶν ὁ Ξυνόγαλος, (Δ ὁ ο Κ α ρ δ ἰ α ι) ἐκ δὲ τῶν ἐπαρχιῶν ὁ Ἐ. Ἄργει Π. Πλατανίτης (Β α σ ἰ λ ι σ σ α Χ ρ υ σ ο ὕ).

Σήμερον προτείνονται πρὸς λύσιν τὰ ἐξῆς :

1ον— Ποῖα νῆσος ἀποκεφαλιζομένη γίνεται ὄρος.

2ον— Διάγω βίον ἀφροντιν καὶ σάν τὸν Διογένην·
Τὸν πίθον μου μετ' ἑμαυτοῦ φέρω εἰς θέσιν

[Ξένη
Στὸν δρόμον μου περιπατῶν τὰ βέλη μου

[ἔκτεινω
Καὶ ὡς σημεῖον πίσω μου χρυσοῦν γραμμὴν
[ἐφίνω]

3ον— (Μ) ἀπρὸς.

Δῶρα θὰ δοθῶν διὰ κλήρου βιβλία, ἐν δὲ τοὺς λύτας τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐν δὲ τοὺς λύτας τῶν ἐπαρχιῶν. Τῆς κληρώσεως μετέχουν οἱ σιέλλοντες τοῦλάχιστον δύο ἐκ τῶν λύσεων.

Οὐδεμίαν λύσιν εἶνε δεκτὴ, ἂν δὲν φέρῃ ἐπικεκολλημένον ἐπὶ τοῦ φακέλλου τὸ κάτωθεν τῶν σελίδων 4ης καὶ 5ης τετραγωνίδιον, τὸ φέρον τὸ αὐξόντα ἀριθμὸν τοῦφύλλου.